

Ja no tornarem a sentir....

Ja no tornarem a sentir aquelles històries com la dels habitants de Villardecanes que patien el goll per manca de iode a les seves aigües.

Ja no tornarem a sentir aquelles històries com la del pastor de Valdelinares, que va morir al caure-li un llamp.

Ja no tornarem a sentir tantes i tantes històries que en explicava en Joan, abans, durant i després dels recorreguts que féiem per anar a cercar bolets.

En Joan ha mort.

Recordo la primera vegada que ens va portar a Mosqueruela (Terol), zona que ell coneixia i rica en múrgoles i moixernons. Al arribar al poble va entrar a la fonda on ens havíem d'allotjar i nosaltres esperàrem fora. I en Joan no sortia i, després d'una llarga estona i veient que no ens deia res, vàrem entrar a la fonda, que també era bar i allà, enmig d'un espès núvol de fum del tabac, hi havia Don Juan, en plena conversa amb el responsable d'ICONA, del herrero i de molta altra gent...i portant la veu cantant.

En Joan era un personatge i millor dit, una gran persona, honrat i altruista; al contrari de la majoria de la gent, ell era feliç comunicant-nos els llocs on havia fet collita, que n'eren molts.

He estat al local i hi havia força gent, però l'he trobat buit, en Joan no hi era, Et trobarem molt a faltar, però sempre estaràs en el nostre record.

Amic Joan,

Com si fossis camps de blat a l'estiu que el vent va movent amb insistència i els fa mar, o com si fossis erms de groselles que mai s'han llaurat on cada pètal va volant amb vida pròpia, com si fossis plans de girasols que van rodant seguint l'astre que els fa recargolar, tu has nascut amb la Societat Catalana de Micologia, la portes tan arrelada que cap cop de vent no pot arrencar-ne un bri de blat, ni un pètal roig, ni fer caure una llavor sense emportar-se un tros de tu.

Tu has estat i ets la clau d'aquesta entitat perquè amb el teu treball la Societat Catalana de Micologia s'ha anat fent gran i l'has vista créixer. Ets talment com un brivall a qui se li regala una pilota perquè en tingui cura i acaba tenint un microscopi sota la seva responsabilitat i per això ets com un rossinyol; estri, moixó i bolet. Estri que ho obre i ho tanca tot, moixó de cant bell i exagerat i bolet arrelat a bona fusta com de la que n'estàs fet.

I en aquests moments on tot esdevé tan material et donem les gràcies per tots aquests anys de dedicació i et desitgem un llarg camí ple de rossinyols tan lliures i tan entranyables com tu, on cada obrir i cada tancar tingui la màgia dels bolets que tan admires i als quals tots cantem amb devoció.

Dels teus amics, de tot cor.

Barcelona, 17 de novembre de 2007.

Amb motiu d'un homenatge que se li va tributar.

Que aquestes pàgines serveixin de record i homenatge a en Joan Estapé (1924 -2013) company i amic de totes les generacions que han passat per la Societat Catalana de Micologia. DEP.

